

Козета прашаха по работа вѣнъ, караха я да мете крѣчмата и двора, да мие сждоветѣ, па дори и да носи тежки нѣща.

Майката на Козета, по липса на работа, не можа да изпраща редовно пари. Тогава Тенардиерови почнаха да се отнасятъ къмъ Козета още по-лошо. Горкото момиченце, оставено отъ майка си като румена ябълка, сега подирѣ 3 години, то стана само кожа и кости. То изсъхна и поблѣднѣ. Винаги треперѣше. „Приструва се“, — думаше Тенардиерица. Отъ лошо обхождане Козета бѣ станала нервозна, намусена, грозна. Засмѣнитѣ ѝ очи като че огасваха.

Сърцето на човѣка се разплакваше отъ жалостъ, когато вижда, какъ бѣдното това дѣте, помалко отъ 6 години, посрѣдъ зима, треперейки отъ студъ въ изпокжсанитѣ си дрипи, заранъ прѣди зори, държеше голѣма метла въ малкитѣ си попуцани рѣцѣ, съ сълзи, замръзнали на клепкитѣ му, метѣше улицата.

Въ селото ѝ бѣха извадили прѣкорѣ „Чучулигата“. Хората, които виждаха всичко, бѣха дали на това дѣте, такъвъ прѣкорѣ затуй, защото то треперещо, съ подплашенъ погледъ, се събуждаше найрано всѣка заранъ въ цѣлото село и почваше да работи прѣди да се съмне. Птичката чучулига пѣе, кога изкочи отъ леглото си и литне къмъ небето, а пѣкъ тази злочеста чучулига никога не отваряше уста да запѣе.

